

Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinkimą. /2Pt 1, 10/

2010 m. rugsėjis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys **Nr. 6 (102)**

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

Rugsėjo 25 d. Biržų – šiandienos Lietuvos evangelikų reformatų centrinėje bažnyčioje – iškilmingai buvo ordinuotas generaliniu superintendentu kunigas TOMAS ŠERNAS. Jis tapo Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios vyriausiuoju dvasininku

Su savo Dievu
galiu peršokti
mūrą / Psalmyno 18,30/

Gen.superintendenteo kun.Tomo Šerno Homilija

Prieš ordinaciją gen.superintendentu ne kartą svarsčiau ir abejočiau. Argi ne liūdnam juokinga žiūrėti, kad mažos ir dar rimtų bėdų turinčios Bažnytėlės vadovas bus ratukuose sėdintis invalidas?

Suprantama, jog tai gana simpotomiškas ir užuojautą, jei ne slaptą pašaipą, sukeliantis liūdno- kas vaizdelis. Panašių nuotaikų kamuojamas pradėjau ruošti sekančio sekmadienio pamaldoms. Tam darbui padeda Lietuvos Biblijos draugijos leidžiamas kasdienio Biblijos skaitymo Gyvenimo palydovas, kuriame kiekvienai dienai yra Šventraščio ištrauka. Atsivertus knygelę akis užkliuvo už vienos eilutės: *Su savo Dievu galiu peršokti mūrą / Psalmyno 18,30/.*

Ta eilutė buvo tokia užtikrinta, net išūli savo begaliniu pasitikėjimu, ir labai linksma, tad iš karto patraukė mano dėmesį. Pasižiūrėjęs į aštuonioliką psalmę radau tokius į mane ir į jus bylojančius žodžius:

Gailestingam Tu pasirodai gailestingas, tobulam – tobulas, tyram Tu pasirodai tyras, su sukčiumi elgiesi suktai.

Tu gelbsti prispaustuosius, bet pažemini išdidžius žvilgsnius.

Tu, Viešpatie, uždegi man žiburį; Viešpats, mano Dievas, šviečia man tamsumoje.

Su Tavimi galiu pulti priešą, su Dievu – peršokti sieną.

Kitas Biblijos vertimas, bet esmė ta pati – su Dievu galima

peršokti ne šiaip sau kokią tvorą, bet tikrą tvirtovės sieną.

Aišku, kad Dievo žodis byloja apie didelių kliūčių įveikimą, bet man, rateliuose sėdinčiam, į širdį ir į protą įsismelkė linksma emocija bei mintis – su Dievu galiu peršokti sieną! Aš galėsiu šokti per sieną, kai ir Jūs visi drauge šoksitė.

Pagalvojus apie mūsų Bažnyčią šokinėjimo prasme, tai iš duobės jau iššokome. Dabar reikia toliau šokti per sieną. Kiekvienas darbas, padarytas Dievo garbei ir Bažnyčios labui, mūsų situacijoje yra šuolis. Kiekvienas laikraščio, almanacho ar knygos išleidimas yra šuolis. Pagalvojus apie mus kaip apie mažą Bažnyčią, tampa

aišku, kad nesame kokie „sunkiasvoriai gigantai“, bet esame „lengvo svorio“ atletai. Pats tas šokinėjimui... Tai ir šokinėkime kuo aukščiau!

Iš tikro juk mums visiems to paties trūksta. Kiekvienas savo širdyje turime sienų, kurias reikia peršokti, šeimose ir kasdieniniuose darbuose atsitrenkiame į visokias sienas. Neverta net priminti, kad mūsų Bažnyčioje taip pat turime sieną, mūsų Lietuvos šiandienos moralinėje bei ekonominėje situacijoje turime rimtų sienų, kurias tiesiog reikia kuo greičiau peršokti ir eiti toliau.

Mes, krikščionys, tiesiog esame įpareigoti „šokinėti su savo Dievu“, nes Viešpats mums uždega žiburį, mūsų Dievas šviečia mums tamsoje...

Tad ir šokinėkime, drąsiai šokinėkime kartu su Dievu.

Amen

Sveikiname

Lietuvos evangelikų reformatų jaunimo draugijos „Radvila“ vardu nuoširdžiai sveikiname Vilniaus parapijos kleboną

KUN. TOMĄ ŠERNA,

š. m. rugsėjo 25 d. ordinuotą Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčios vyriausiuoju dvasininku – Generaliniu Superintendentu.

Linkime stiprybės ir kantrybės einant šias svarbias pareigas, didžiųjų darbų, sėkmingai pasiektų tikslų, įveiktų iššūkių. Telaimina Jus ir Jūsų dvasinę veiklą Viešpats!

Taip pat norime padėkoti dvi praėjusias kadencijas Generalinio Superintendento pareigas ėjusiam dabartiniam vicesuperintendentui

KUN. RIMUI MIKALAUSKUI

už jo nuolatinį rūpinimąsi evangelikų reformatų vaikų ir jaunimo dvasiniu švietimu, didžiulę pagalbą vaikų ir jaunimo stovykloms bei kitos jaunimo veiklos rėmimą, ypač už indėlį atkuriant mūsų Draugiją, taip pat už nuoširdų dėmesį ir atjautą kiekvienam bendruomenės nariui.

Tikime, kad atverstame naujame mūsų Bažnyčios istorijos lape bus įrašyti tik su teigiamomis permainomis susiję įvykiai. Tikimės ir toliau taip gražiai, su meile bendradarbiauti bei kartu sukurti daug gero ir prasmingo.

LERJD „Radvila“ valdyba

Generalinio superintendenteo kun. Tomo Šerno biografija

Kun. Tomas Šernas gimė 1962 m. balandžio 28 d. Vilniuje, muzikos pedagogų Eglės Marijos ir Tado Šernų šeimoje.

1979–1983 m. Buivydiškių technikume studijavo veterinariją, įgijo veterinarijos felčerio specialybę. Dvejus metus (1983–1985) tarnavo kariuomenėje Kaukaze, aviacijos pajėgose, apsaugos dalinyje.

Grįžęs įstojo į Kauno veterinarijos akademiją, 1988 m. perėjęs į neakivaizdinių studijų skyrių, įsidarbino Kauno zoologijos sodo Plėšriųjų žvėrių skyriuje.

Lietuvai atkūrus nepriklausomybę, 1990 m. tapo Sąjūdžio savanoriu. 1991 m. sausio 15 d. įsidarbino kuriamoje Lietuvos muitinėje, buvo paskirtas į Medininkų postą.

1991 m. liepos 31 d., savo vestuvių su Rasa Žilyte išvakarėse, buvo sunkiai sužeistas.

Vestuvės įvyko 1993 m. liepos

1 d., vėlavusios 699 dienas...

1997 m. pradėjo studijuoti evangeliškąją teologiją Klaipėdos universitete, kurį baigė 2000 m. įgydamas evangeliškosios teologijos bakalauro laipsnį. Vėliau tęsė magistro studijas Vilniaus Universitete ir 2002 m. įgijo Religijotyros magistro laipsnį.

2001 m. liepos 1 d. Biržų ev. reformatų bažnyčioje buvo ordinuotas diakonu, o 2002 m. birželio 30 d. Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje – kunigu.

Nuo 2002 m. eina Vilniaus ev. reformatų parapijos klebono pareigas, taip pat daugelį metų ėjo Lietuvos evangelikų reformatų Konsistorijos viceprezidento pareigas ir generalinio superintendenteo pavaduotojo pareigas.

Kun. Tomas Šernas yra apdovanojamas aukščiausiu Lietuvos Respublikos karo apdovanojimu – Vyčio ordinu. Šiandien yra vos keli gyvi

šio ordino kavalieriai.

2003 m. kun. Tomas Šernas viešai spaudoje davė atkirtį populistiniam politikui, kursčiusiam tautinę neapykantą. Dėl to Sugiharos fondo buvo pripažintas pirmuoju Lietuvos Tolerancijos žmogumi.

Kun. Tomas Šernas, kaip Lietuvos nepriklausomybės Akto Signataro Jokūbo Šerno giminaitis buvo priimtas į Vasario 16-osios klubą, yra jo garbės pirmininkas, taip pat Vilniaus Savanorių centro komisijos narys, apdovanojimų „Už nuopelnus Vilniui ir Tautai“ komisijos pirmininkas.

Kun. Tomas su žmona muzike Rasa augina moksleivę dukrelę Gertrūdą.

„V.r.ž.“inf.

Lietuvos reformatų šventė – generalinio superintendente ordinacija

2010 metų eiliniame Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo suvažiavime Biržuose birželio 24 dieną buvo priimtas sprendimas Vilniaus evangelikų reformatų parapijos kleboną, kunigą Tomą Šerną išrinkti generaliniu superintendentu. Pagal bažnytinę teisę, prieš pradėdant vykdyti šias pareigas, asmuo turi būti ordinuotas superintendentu, t.y. vyresniuoju kunigu. Ordinacijos iškilmės buvo numatytos rugsėjo 25 d. Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje, nes Vilniaus, kuriame šiuo metu reziduoja kun.T. Šernas, bažnyčia, kaip buvo ne kartą išsireikšta žiniasklaidoje, yra kol kas nesutvarkyta...

Šiam įvykiui ruošėsi visos Lietuvos reformatai: repetavo Vilniaus ir Biržų chorai, parapijos sprendė nuvykimo problemą, Biržų parapijiečiai rūpinosi svečių sutikimu, bažnyčios puošimu. Ryšium su švente rugsėjo 23 d. per Žinių radiją žurnalistas Audrys Antanaitis tiesioginiame eteryje kalbino Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovus: LERB Sinodo prezidentą kuratorių dr. Mykolą Mikalajūną, buvusią prezidentę kuratorę dr. Renatą Bareikienę ir vicesuperin-

tendentą kun. Rimą Mikalauską.

Ordinacijos proga šių metų Sinode naujai išrinktą gen.superintendentu Vilniaus reformatų parapijos kleboną kun. Tomą Šerną kalbino Eltos žurnalistas, parengęs išsamią publikaciją. Jis domėjosi nuo kada egzistuoja ši institucija, kaip renkama, kas gali būti išrinktas, kokios pareigos ir teisės. Jam kun.T.Šernas plačiai paaiškino, kad generalinio superintendente institucija Lietuvos reformatų Bažnyčioje buvo atkurta 2004 metais, gen. superintendentu išrinkus kun. Rimą Mikalauską. Generalinio superintendente pareigų kadencija – 3 metai, tačiau dvasininkas į jas gali būti Sinodo perrenkamas kitoms kadencijoms be apribojimų. Kun.R.Mikalauskas šiose pareigose išbuvo dvi kadencijas, o vienerius metus – laikinai einantis pareigas.

Generalinio superintendente pareigoms yra renkami dvasinį autoritetą turintys dvasininkai iš vyresniųjų dvasininkų – superintendentų, dar trumpiau vadinamų senjorais.

Kun.T.Šernas patvirtino, kad jis ne pirmas giminėje superinten-

dentas: jo senelio dėdė evangelikų reformatų kunigas, Nem. Radviliškio klebonas Adomas Šernas buvo Lietuvos reformatų Bažnyčios superintendentu nuo 1942 metų iki 1968 metų, po to – Biržų klebonas Povilas Jašinskas. Po pastarojo mirties Lietuvos reformatų Bažnyčia liko be vyriausio kunigo.

Reikia paminėti apie sudėtingą Lietuvos reformatų Bažnyčios *Unitas Lithuania* kelią: pasibaigus Pirmajam pasauliniam karui, Lietuva tapo nepriklausoma, bet prarado Vilniaus kraštą, kurį užgrobė Lenkija, ir didžiąją dalį lietuviškų žemių Baltarusijoje. Reformatų bažnyčia Lietuvos Vienata, savo istoriją skaičiavusi nuo pirmojo Sinodo 1557 metais, atsidūrė dvejose priešiškausiteikusių valstybėse ir suskilo į dvi Bažnyčias: Lietuvos ev. reformatų, gen. superint. kun. Wilhelmas Mieszkowskis, ir lenkų okupuotame krašte likusį Vilniaus Sinodą, gen. superint. kun. M. Jastžembskis bei superint. Jonas Šepetys. Bet Bažnyčios išlaikė normalius, net draugiškus santykius, dalyvaudavo viena kitos Sinoduose, pagelbėdavo kunigais.

1920 m. mirus gen.superintendentui Wilhelmui Mieszkowskiui, Lietuvos ev. reformatų Bažnyčia liko be vadovo. 1921 m. Biržų sinode superintendentu buvo ordinuotas vyriausias amžiumi kunigas Povilas Jakubėnas, nes kunigas Jonas Šepetys vis dar buvo Vilniaus distrikto superintendentu. 1930 m. Sinodas Povilą Jakubėną išrinko Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios generaliniu superintendentu ir jis šiose pareigose nebuvo pakeistas iki emigracijos į Vakarų, iki 1942 metų.

Interviu Eltos korespondentui kun.T.Šernas prisipažino, kad apie teologiją rimtai pagalvojo praėjus keleriems metams po sušaudymo Medininkuose. Mąstė, ką galėtų studijuoti, įsigyti ne praktinę, o tokią specialybę, kuriai reikėtų galvos arba liežuvio. Nes po traumos tęsti

mokslus Veterinarijos akademijoje buvo beprasmiška – veterinarijai rankos buvo per silpnos. Kunigystę pasirinkti paskatino tetos Renata ir Birutė Šernaitės. Baigė evangeliškosios teologijos bakalauro studijas Klaipėdos universitete, po to – magistrantūros studijas Vilniaus universitete. 2002 m. Vilniuje buvo ordinuotas evangelikų reformatų kunigu, tapo Vilniaus parapijos klebonu.

Į žurnalisto klausimą, ar nebus per sunku vykdyti šias gen.superintendento pareigas, kun. T.Šernas atsakė, kad tarnystę, kur reikalingas generalinio superintendente atstovavimas: užsienio ekumeniniuose ryšiuose, Bažnyčios teisiniuose reikaluose pavedė vicesuperintendentui kun. Rimui Mikalauskui, kuris šioje srityje turi neblogą patirtį. Taip pat tikisi kolegų dvasinės ir fizinės paramos, džiaugėsi, kad jau yra suburta gera dvasininkų komanda.

■
Šeštadienį, rugsėjo 25 dieną, iš pat ryto į Biržus rinkosi reformatai iš visų Lietuvos parapijų ir reformuotų Bažnyčių pasiuntiniai iš Vengrijos, Vokietijos ir Lenkijos bei svečiai iš liuteronų Bažnyčios: Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje po šešerių metų pertraukos ir

vėl neeilinis įvykis – superintendente ordinacija!

Vidurdienį, Viešpaties valandą, varpai paskelbė pamaldų pradžia. Jungtinam Biržų „SD Glorija“ ir Vilniaus „Giesmės“ chorams giedant J.Haidno giesmę „Būk pagarbintas, Karaliau“ (vargonavo Jūratė Duderienė, dirigavo Janina Pamarnackienė), į skaisčiai saulės nušviestą, žalumynais, gėlėmis vainikais išpuostą Biržų bažnyčią įžengė dvasininkai. Eisenos priekšakyje – Vengrijos ev. reformatų vyskupas Mihály Márkus ir Lenkijos ev. reformatų vyskupas Marek Izdebski, už jų Vokietijos reformatų Bažnyčios gen.superintendente legatas (pasiuntinys) kun. Mirosław Danys, Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios: vicesuperintendas kun. Rimas Mikalauskas, kunigai Sigita Švambarienė, Raimondas Stankevičius ir Tomas Sakas bei gen.superintendentu išrinktas Vilniaus parapijos klebonas kun. Tomas Šernas, Lietuvos ev. liuteronų Bažnyčios kunigai: Klaipėdos parapijos klebonas Reinholdas Moras ir Biržų bei Žeimelio kunigas Juozas Mišeikis. Bažnyčioje jau sėdėjo Klaipėdos universiteto Evangeliškosios teologijos katedros vedėjas Arūnas Baublys, buvę LERB prezidentai kurt. Donatas

Balčiauskas ir kurt. dr. Renata Bareikienė, Lietuvos Respublikos Seimo narys, Valstybės valdymo ir savivaldybių komiteto pirmininkas Vytautas Kurpuvesas, kiti oficialūs asmenys, kun. Tomo Šerno artimieji, giminės, draugai ir gausybė žurnalistų, fotografų...

Dvasininkams sustojus prie Dievo stalo, ant kurio šia iškilminga proga buvo padėta atversta istorinė Biblija (atspausdinta kuni-gaikščio Mikalojaus Radvilos Juodojo Lietuvos Brastoje 1563m. ir iki šiol per karus, suirutes išsaugota), prasidėjo ordinacijos pamaldų liturgija. Viskas vyko labai sklandžiai, apgalvotai: buvo skaitomos Švento Rašto ištraukos, giedamos giesmės. Pamokslą vokiškai pasakė Vengrijos ev. reformatų vyskupas Mihály Márkus, vertė kun. T.Sakas. Apie superintendente pareigas kalbėjo vicesuperintendas R.Mikalauskas. OrdINUOJAMASIS kun. T.Šernas perskaitė priesaiką. Tikintieji meldėsi ir prašė Dievo palaimos ir vedimo naujajam superintendentui. Vyriausieji kunigai – Vengrijos ir Lenkijos vyskupai bei Lietuvos vicesuperintendas – rankų uždėjimu palaimino kun. Tomą Šerną naujoms pareigoms. Palaiminimas skambėjo visomis trimis kalbomis: vengrų, lenkų,

lietuvių... Buvo uždėta superintendente regalija – kryžius. Per mūsų Bažnyčios istoriją nėra nusistovėjusi tvarka, koks tai turi būti kryžius. Ankstesnieji superintendantai: Konstantinas Močiulskis, Adomas Šernas, Povilas Jašinskas, Rimas Mikalauskas nešiojo įprastus kryžius. Superint. kun. Tomui Šernui buvo padarytas Hugenotų kryžius, kokį nešiojo ilgiausiai LERB superintendente pareigose išbuvęs Povilas Jakubėnas.

Pirmiausia naujų gen. superintendentą pasveikino jį ordinavę trijų Bažnyčių vyriausieji kunigai, po to kolegos kunigai Tomas Sakas, Raimondas Stankevičius, Sigita Švambarienė, liuteronų kunigai Reinholdas Moras ir Juozas Mišeikis. Pagal tradiciją dažniausiai naujai ordinuotas superintendantas saką pamokslą. Gen. superint. kun. T. Šernas pasakė Homiliją „Su savo Dievu galiu peršokti per mūrą...“, kurioje kvietė visus Lietuvos reformatus kartu su juo nugalėti kliūtis, padėti jam, nes tik kartu galėsime eiti pirmyn ir džiaugtis Bažnyčios ateitimi.

Pamaldos buvo baigtos bendra giesme „Duok būt tavais ir likti, o Viešpatie brangus...“, dvasininkams einant per bažnyčią, jungtinis choras sugiedojo senovinį airių „Palaimos palinkėjimą“.

Tradicinė bendra nuotrauka ant laiptų, prie bažnyčios, nesutalpino visų norinčių išamžinti...

Sveikinimai, linkėjimai stiprybės, pažadai būti kartu pasipylė naujam gen. superintendantui jau už bažnyčios durų. Oficialiems sveikinimams buvo numatyta vieta prie klebonijos, prie Agapei paruoštos palapinės. Ten grojo muzikantai, ir visi galėjo ne tik pasveikinti gen. superint. Tomą Šerną, bet ir pasigrožėti superintendente regalija – Hugenotų kryžiumi.

Diena buvo pasakiškai graži, lyg specialiai Dangaus duota po niūrios, lietingos savaitės, nesinorėjo skirstytis, norėjosi džiaugtis ir tikėti šviesia Reformatų bažnyčios ateitimi.

Dalija Gudliauskienė

Konfirmacijos šventė Vilniuje

Rugpjūčio 22 d. Vilniaus parapija šventė Konfirmaciją. Buvo konfirmuoti trys jaunuoliai: Kristina, Živilė ir Šarūnas. Konfirmacija (angliškai confirm – patvirtinti, lotyniškai confirmatio – sutvirtinimas) – patvirtinimas Krikšto sakramento reformatų tikėjimo išpažinime, nes krikštas yra vienas visiems krikščionims. Katalikams Krikšto patvirtinimas yra Sutvirtinimo sakramentas (liaudyje vadinamas birmavojimu, dirmavone).

Kai kurie būsimeji konfirmantai lankė sekmadieninę mokyklėlę, po to konfirmacinius mokymus. Todėl prieš visą parapiją aiškiai ir teisingai atsakinėjo į gen. superintendente kun. Tomo Šerno užduotus klausimus.

Konfirmacijos liturgiją atliko

Konfirmantus pasveikino parapijos pirmininkė V. Cupreva, giesmė – parapijos jaunimas, akompanuojant pianinu Gabrielei Vasiliauskaitei.

Dabar Kristina, Živilė ir Šarūnas tapo teisėtais mūsų parapijos nariais, galės dalyvauti parapijos, Bažnyčios savivaldoje, įgijo teisę rinkti ir būti išrinktais, taip pat prisieimė pareigą rūpintis parapijos, Bažnyčios reikalais, tapo atsakingi už jos likimą.

Pamaldose vargonavo Irena Kalvanaitė Povilanskienė, fleita grojo Lina Baublytė.

D. Gudliauskienė

kartu abu kunigai: T. Šernas ir R. Stankevičius, jiems talkino lektorius E. Tamariūnas. Kun. T. Šernas pasiryžusiems priimti konfirmanto palaiminimą priminė, kad pasaulis daug kartų iš jų pasijuoks, paniekins dėl Viešpaties vardo, bet linkėjo būti tvirtiems ir nepasiduoti pasaulio įtakai.

Po palaiminimo rankų uždėjimu, jaunieji reformatai pirmą kartą priėjo Viešpaties Vakarienės – Komunijos. Ją dalino kunigai: duoną – klebonas T. Šernas, vyną – R. Stankevičius.

Kunigas Tomas Šernas: Didžiausias malonumas, kuomet galiu padėti žmogui

2010 m. gegužę Viktorija Liauškaitė apsigynė bakalauro darbą Vilniaus universiteto Komunikacijos fakulteto Žurnalistikos institute. Kūrybinėje dalyje „Didūs tikėjimu“ ji pateikė publikacijų ciklą apie evangelikų reformatų bendruomenę ir jos istoriją Lietuvoje. Vienas iš skyrių „Didžiausias malonumas, kuomet galiu padėti žmogui“ paskirtas kunigui Tomui Šernui. Spausdiname keletą ištraukų.

Apsisprendimas

Įdomus ir vingiuotas buvo Tomo Šerno kelias į evangelikų reformatų tikėjimą. Kaip rašoma knygoje „Tomas Šernas: vakar buvo rytoj“ „Gyvenimą susieti su teologija Šernas rimtai sumanė praėjus keleriems metams po sušaudymo. Nelabai galintis judėti ir turintis gana daug laiko – darbas muitinėje neužėmė visos dienos – žmogus mąstė, kad galėtų kažką studijuoti, įsigyti ne praktinę specialybę, o tokią, kuriai reikėtų galvos arba liežuvio. Mat po traumos tęsti mokslus Veterinarijos akademijoje buvo beprasmiška – žinojo, kad veterinarijai jo rankos per silpnos.“¹ Šerno pasirinkimas studijuoti teologiją kai kam buvo labai netikėtas, tačiau jis pats nieko mistiško tame neižvelgė – pasirinko reformatų bažnyčią, Lietuvoje paraprijas turinčią jau nuo XVI amžiaus. Bažnyčią, kuriai priklausė tėvas Tadas Šer-

nas. Jo šaknys – Biržuose, senoje Reformacijos tvirtovėje, kur dar kunigaikščiai Radvilos globojo reformatus, neleido jų niekinti bei persekioti. Studijuodamas užtiko gilius tikėjimo ir kultūros klodus, rado atsakymus į jam kilusius klausimus, kankinančias mintis, kurių ankstesnis patyrimas nebuvo pajėgus išsklaidyti. Pavyzdžiui tai, kad evangelikai reformatai su Dievu susipažįsta per Dievo žodį – Bibliją, Naująjį ir Senąjį Testamentus. „Todėl protestantiškosios teologijos formavimosi pradžioje iš bažnyčios buvo išmesta visa, kas sugalvota žmonių: relikvijos, šventųjų nagai ir plaukai, statulos, paveikslai, vėliavos. Reformatų bažnyčioje net per valstybines šventes nerekomenduojama kabinti valstybinių vėliavų, o kunigai gali turėti šeimas – tuo jie nesiskiria nuo savo tikėjimo brolių. Žmonės supranta, kad kunigas yra vienas jų, kartu su jais.“²

Kartu su bendruomene

T. Šernas, paklaustas, kodėl jis pasirinko tarnystę Dievui, atsako, jog ne jis, o jį Aukščiausiasis pasirinko šiam tikslui. „Norėjau kažką studijuoti. Man tikėjimo tema patiko ir buvo įdomi, tačiau niekada negalvojau, kad būsiu kunigas, sako jis. – Studijavau tiesiog dėl savęs“. Kunigą Tomą labai žavėdavo studijos, ypatingai patiko kelionės prie jūros. Studijuodamas pradėjo patarnauti per pamaldas Vilniaus evangelikų reformatų bendruomenėje, kur

tuo metu labai trūko dvasininkų. Manė, kad ta pagalba paraprijai bus laikina, tačiau jau dešimtmetis, kaip kunigas T. Šernas skelbia Dievo žodį.

„Per pastarąjį dešimtmetį bendruomenėje atsirado daugiau tvarkos, supratimo, kas už ką atsakingas, nes po karo mūsų konfesijoje buvo atsivėrusios labai gilios žaizdos, – kalbėjo kunigas. – Pokariu nevyko sinodai, nebuvo dvasininkų, nesivystė bendruomenė, o mūsų konfesijoje reikalus tvarko, sprendžiamąjį balsą turi būtent sinodas.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę, reikėjo daug ką ir mums dvasiškai atrasti, atgauti, pasiivyti“.

Pasak pašnekovo, sunkiausias etapas šiai bažnyčiai jau įveiktas, bendruomenė vystosi, tobulėja. „Dabar reformatų bažnyčia įeina į kitą etapą. Esame Dievo valioje ir tik Jis žino mūsų ateitį, – pabrėžė kunigas. – Turime gyventi ir dirbti taip, kad skelbdami Dievo Žodį būtume naudingi žmonėms, visuomenei. Todėl, visų pirma, turime būti naudingi ir įdomūs patys sau. Juk negali būti naudingas visuomenei, jei esi pats sau nenaudingas“. T. Šernas įsitikinęs, kad tikintis žmogus kur kas giliau suvokia bendrystės jausmą, jis yra labiau atsakingas prieš bendruomenę. „Reformatas žino, kad turi būti naudingas savo šeimai, Bažnyčiai ir tuo pačiu valstybei. Nors mūsų, reformatų, bendruomenė Lietuvoje ir nėra didelė, tačiau mes stengiamės tvirtai stovėti ant kojų“, – šypsosi jis.

¹ ARLAUSKIENĖ, Aurelija. *Tomas Šernas: Vakaras buvo rytoj. Vilnius, 2006, p. 111*

² ARLAUSKIENĖ, Aurelija. *Tomas Šernas: Vakaras buvo rytoj. Vilnius, 2006, p. 112*

Dvasininko atsakomybė

Kunigas Tomas (taip dažniausiai jį vadina parapijiečiai) labai mėgsta bendrauti su žmonėmis, tačiau, kaip pats teigia, gyvenimas taip sutvarkė, jog dažniausiai tenka būti vienam. „Vienam būti sudėtinga, – sako jis. – Neką paprastesnė ir didelė kompanija, kurioje atsidūręs, visada pasitraukiu į antrą planą, nes po Medininkų mano asmeninis vystymasis pasisuko kita linkme. Negaliu daryti tai, ką anksčiau dariau. Tuo pačiu keičiasi ir mintys, ir svajonės. Pasikeičia gyvenimo spalvos“. T. Šerno teigimu, dvasininko atsakomybė yra labai didelė, įpareigojanti. „Dvasininkas negali elgtis taip, kaip elgiasi paprastas žmogus. Didžiausias malonumas, pasitenkinimas tada, kuomet galiu padėti žmogui. Patarimu ar užuojautos žodžiu, – dėstė dvasininkas. – Tas padėjimo kitiems žmonėms jausmas yra labai svarus, gilus, suteikiantis gyvenimui didžiulį dvasingumą ir prasmę“.

Pamokslai – kartinė evangelikų reformatų pamaldų dalis. Kaip kunigui sekasi jiems ruoštis. „Sunkiai, – atsako kunigas. – Gyvenime atsiranda toks momentas, kai, rodos, viską žinai. Paskui pradedi galvoti, kad jau nieko nebežinai. Tai priklauso nuo vidinės būsenos. Pamokslus rašyti ir kurti nėra lengva. Palaimingos dienos būna, kai per daug negalvoju ir padeda šventa Dvasia. Tada jaučiuosi tarsi Dievo įrankis... Bet būna dienų, kai labai stengiuosi, labai protą aštrinu, o rezultatu nesu patenkintas. Kaip skelbia Šventasis Raštas, Dievas sugėdina visus išminčius, ir reikia nepervertinti, bet ir nenužeminti savęs. Paprastai rašydamas pamokslus, imu Šventojo Rašto dalį, žiūriu ką jis sako man, ką turėtų pasakyti bendruomenei. Galvoju, ką tas žodis reiškė tuomet, kai buvo sakomas, kaip buvo užrašomas“.

Viktorija Liauškaitė

Gandrų palydėtuvės Buikose

Rugpjūčio 22 – ają po iškilmingų Konfirmacijos pamaldų nemažas vilniečių būrys, lydimas geros nuotaikos, apsilankė parapijiečių Dano ir Aurelijos Arlauskų sodyboje. Tai jau tampa gražia tradicija kasmet rengti Vilniaus parapijos išvyką į šią, Buikų kaime, Šalčininkų rajone esančią sodybą.

Renginį malda pradėjo kun. Tomas Šernas. Po to sveikinimo žodį tarė sodybos šeimininkai. Danas visiems atvykusiems linkėjo kuo daugiau išbandyti čia esamų įdomybių: išsimaudyti dūminėje pirtelėje, pasinerti į vėsius Merkio bangas ir atsisveikinti su gandrais, kurie po kelių dienų paliks Lietuvą... Šeimininkė Aurelija ragino visus norinčius kepti tikrą, kaimišką kiaušinienę. Šis patiekalas buvo gardžiai paruoštas milžiniškoje – metro skersmens keptuvėje, kurią nukelti nuo ugnia-kuro pajėgė tik Danas. Visiems to skanumo pakako...

Gandrų palydėtuvėse dalyvavo visi parapijos dvasininkai: kunigai Tomas Šernas ir Raimondas Stankevičius bei lektorius Evaldas Tamariūnas. Parapijiečiai Balčiauskai į vilniečių pasibuvimą gamtoje pakvietė ir pamaldose dalyvavusį

svečią iš Vokietijos, reformatą, dantų gydytoją Hans Christoph Gaitsch, su kuriuo juos sieja nuoširdi draugystė dar nuo 1981 metų.

Po smagių maudynių lediniame Merkyje, pasikaitinimo karštoje pirtelėje posėdžiavo parapijos taryba. O parapijiečiai ir svečiai giedojo, dainavo, dalijosi prabėgusios vasaros įspūdžiais, skanaudami gardumynus nuo pačių vaisėmis nukrauto stalo. Alfredas Naktinis visus pradžiugino paskaitydamas savo kūrybos eiles bei pristatydamas naujausią savo Knygą – eilėraščių rinkinį.

Šnekos ir dainos netilo prie tradiciniu jau tapusio laužo, ir taip nepastebimai prabėgo laikas. Sodybą, apšviestą mėnesienos šviesos, pradėjo gaubti rūkas... Krentančios rugpjūčio žvaigždės priminė apie artėjantį rudenį...

Gražų parapijos renginį užbaigė kun. T. Šernas, tardamas Dievo žodį. Simboliškai atsisveikinę su gandrais, padėkoję šeimininkams, parapijiečiai ir svečiai iki kitų metų paliko šią nuostabią sodybą. Su viltimi, kad kaip ir gandrai, ir jie čia dar sugrįš ne kartą...

Viktorija Liauškaitė

Kunigaikščių Radvilų minėjimas Dubingiuose

Rugsėjo 4 d. Dubingiuose buvo prisimintos prieš metus vykusios kunigaikščių Radvilų perlaidojimo iškilmės. Renginyje dalyvavo per 70 tikinčiųjų iš Vilniaus, Panevėžio, Biržų bei Kėdainių parapijų, svečiai iš Trakų, Alytaus, Bijutiškio dvaro.

Minėjimas prasidėjo pamaldomis, kurias laikė kun. R. Stankevičius. Jos vyko ant Dubingių piliakalnio, šalia kriptos – mauzoliejaus, kur perlaidoti kunigaikščių Radvilų palaikai. „Šiandien esame kažkada buvusios bažnyčios vietoje. Čia meldėsi didieji mūsų broliai ir seserys – Radvilos. Jie ne tik čia išpažino Dievo žodį, bet ir buvo palaidoti, kaip ir daugelis kitų, čia gyvenusių, reformatų. Minime ne tik kunigaikščių Radvilų atminimą, bet ir visų čia, šiame piliakalnyje palaidotų. Šis renginys manau taps gražia tradicija prisimenant ir pagerbiant Radvilas“, – kalbėjo kun. R. Stankevičius.

Po pamaldų visi norintieji buvo pakviesti į ekskursiją po Dubingių piliavietę. Ekskursiją vedė tyrinėjimus čia vykdę bei nusipelnę prof. dr. Albinas Kuncevičius ir doc. dr. Rimvydas Laužikas. Jiems 2009 m. skirta Mokslo pažangos premija už Dubingių piliavietės ir Radvilų kapavietės kompleksinius tyrimus (2003-2009 m.) ir atliktų tyrimų sklaidą visuomenei bei kolektyvinę mokslinę monografiją „Radvilų tėvonija Dubingiuose“.

Vilniaus universiteto archeologas doc. dr. Rimvydas Laužikas papasakojo apie archeologinius kasinėjimus šioje vietoje. „Čia

stovėjusios XV - XVII a. ev. reformatų bažnyčios vietoje atradome apie 400 palaidojimų. Džiugu, kad po ilgo laiko ši vieta atgavo savo pirmąjį veidą, kur gerbiamas čia gyvenusių žmonių atminimas“, - teigė R. Laužikas.

Ekskursija buvo pratęsta Radvilų rūmų vietoje. Apie rūmų tyrinėjimus įdomiai papasakojo Vilniaus universiteto archeologas prof. dr. Albinas Kuncevičius. „Rūmų archeologiniai tyrimai pradėti 2003 m. Atvykę čia radome nemažą kalvą, apaugusią įvairiais krūmais bei medžiais. Teko daug nuveikti, kol teritorija tapo tokia, kokią matome šiandien. Pavyko aptikti įvairiausių radinių: šachmatų figūrėlių, strėlių antgalių, monetų, rašymo priemonių. Rūmai pastatyti XV a. pab. ir jame rasti šachmatai – retas reiškinys mūsų praktikoje. Lietuvoje šių radinių rasta tik Trakuose bei Vilniaus Valdovų rūmuose. Tai rodo išskirtinę čia gyvenusių žmonių kultūrą. Dubingiuose rasti daiktai prilygsta Valdovų rūmų radiniams. Iki mūsų dienų išliko rūmų rūšiai. Viename rūsyje buvo laikomas vynas ir alus, kito paskirtis – Radvilų lobynas. Rūmai buvo dviaukščiai. Bene labiausiai intriguojanti šių rūmų istorija yra ta, jog po slaptų

jungtinių su Žygimantu Augustu 1547 m. Barbora Radvilaitė čia gyveno pusmetį. Dabar kasinėjimai jau baigti, ir yra nuspręsta įrengti čia muziejų. Atkasti rūšiai bei kitos išlikusios rūmų dalys bus uždengtos moderniu gaubtu. Europos struktūriniai fondai tam jau skyrė 3 mln. litų. Dabar tik laukiame mūsų valdžios patvirtinimo“, - sakė prof. dr. A. Kuncevičius.

Renginys baigėsi Agape buvusioje Dubingių karčemoje - smuklėje, kurioje dabar įsikūrusi Asvejos regioninio parko direkcija, informacinis centras. Trumpą sveikinimo kalbą tarė Asvejos regioninio parko direktorius Rimantas Glambokas, nuoširdžiai dėkojęs reformatams už renginį, kvietė susipažinti su Asvejos gamtos ir kultūros paveldo turtais. Apie karčemą, jos istoriją, pritaikymą nūdienos reikmėms papasakojo parko direkcijos vyr. kultūrologė Rima Bareikienė.

Vilnietė Austėja padainavo lietuvių liaudies dainą apie karčemėlę. Buvo dalijamasi išpūdziais ir viltimi, jog šis kunigaikščių Radvilų minėjimas Dubingiuose taps gražia kasmetine reformatų tradicija.

Viktorija Liauškaitė

Hermanas Peteris Rombergas ir Lietuva

Lietuvių evangelikų nuoširdus draugas p. Hermanas Peteris Rombergas iš Duisburgo – su Vilniumi susigiminiavusio Vokietijos miesto, spalio 3 d. šventė 95-ąjį gimtadienį. Ta proga paprašėme bendrą draugą kunigą Dieter'į Gartmann'ą šį tą papasakoti apie poną H.P.Rombergą.

Kun.R.Mikalauskas su p. P. Rombergu (dešinėje), kai jį aplankė Vokietijoje

Praėjusio šimtmečio aštuoniasdešimtaisiais metais Duisburgo miesto savivaldybei kilo mintis susirasti Tarybų Sąjungoje miestą bendradarbiavimui. Šia intencija buvo parašytas laiškas Tarybų Sąjungos vadovybei, kad būtų „išskirtas“ bendradarbiavimo miestas. Tarybų Sąjungos valdžios atsakymas buvo, kad jie parinko Vilnių. Taip Vilnius ir Duisburgas tapo susigiminiavusiais miestais.

Pirmoji delegacija iš Duisburgo į Vilnių atvyko 1988 metais. Peteris Rombergas buvo vienas iš šios delegacijos narių. Duisburgo protestantų Sinodas jį įpareigojo Vilniuje paieškoti partnerių iš protestantiškų bažnyčių. P.Rombergas susidraugavo su evangelikų reformatų ir evangelikų liuteronų parapijomis Vilniuje. Taip prasidėjo bendradarbiavimas tarp Duisburgo Sinodo ir Vilniaus ev. reformatų bei ev. liuteronų parapijų, o vėliau ir su visa Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia.

Nuo 1988-ųjų p.Rombergas dažnai lankė Lietuvą, metai iš metų artindamas bei gilindamas

užmegztus ryšius. Jis labai domėjosi ir skatino protestantiškose bažnyčiose augančią veiklą su vaikais ir jaunimu. Galima pasakyti, kad p. Rombergas padėjo „užauginti“ Nemunėlio Radviliškio vasaros vaikų stovyklą.

P. Rombergas su žmona Christa rėmė Vilniaus liuteronų parapijos įkurtą Sandoros fondą. Jų dėka į Vilnių buvo išsiųsta daug medikamentų. Vilniaus evangelikų reformatų bažnyčiai p. Rombergas atsiuntė suolus, Panevėžio evangelikų reformatų parapijai parūpino Komunijos indus bei daugelį kitų didesnių ar mažesnių darbų sutuoktiniai Rombergai padarė Lietuvos evangelikų bažnyčioms. Vienas iš svarbesnių įvykių – Duisburgo Sinodo narių 1992 metų kelionė į Lietuvą susipažinti su šalimi, jos gyventojais, bažnyčiomis, buvo suorganizuota taip pat Rombergų poros.

P. Rombergas dalyvavo daugelyje susitikimų kaip patarėjas įvairiais klausimais, ypatingai Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčioje. Jo nuomonę gerbė

bene kiekvienas.

Kai pradėjo savo bendradarbiavimą su Lietuva, p.Rombergas jau buvo 73 metų amžiaus pensininkas, buvęs Max-Planck gimnazijos direktorius. 2000 metais, būdamas 85-erių, jis paskutinį kartą aplankė Lietuvą.

2000 m. Hermanas Peteris Rombergas buvo apdovanotas Garbės kryžiumi su kaspinu už aktyvų darbą Meidericho evangelikų bažnyčios bendruomenės gyvenime, kurios nariu Jis buvo per 30 metų. Įteikiant apdovanojimą buvo pažymėta, kad didžiausias H.Rombergas nuopelnas – 1986 m. užmezgta miestų partnerystė su Vilniumi, taip pat uolus darbas gerinant krikščionių ir musulmonų tarpusavio santykius, kam jau tada buvo skiriamas ypatingas dėmesys.

Nuo 2004 m. p.Rombergas gyvena Duisburgo protestantų Sinodo senelių namuose. Iki šiol jis labai domisi Lietuva, Bažnyčių Lietuvoje gyvenimu ir veikla. P.Rombergas žmona Christa mirė 2007 metais tuose pačiuose senelių namuose.

Hermanas Peteris Rombergas gimė 1915 metais spalio 3 d. mažame Vokietijos miestelyje netoli Wismar'o. Pabaigęs mokyklą bei universitetą, kaip ir daugelis jaunų Vokietijos vyrų, buvo įtrauktas į Antrąjį pasaulinį karą. Pateko į nelaisvę, buvo kalinamas Rusijos karo kalėjime iki 1949 m., ten gerai išmoko rusų kalbą. Grįžęs iš kalėjimo, p.Rombergas apsisustojo Duisburge ir tapo Max-Planck gimnazijos mokytoju, direktoriumi, kur dirbo iki 1980 m. Užbaigęs darbinę veiklą, jis, kol jėgos leido, labai daug dirbo bažnyčioje.

Iš anglų kalbos vertė
Eglė Grucytė

HALINOS KORSAKIENĖS NASTOPKAITĖS ŠIMTMETIS

1910 08 30-2003 03 14

Rugpjūčio 30 d. sukako šimtas metų, kai Maliutinkoje, netoli Kijevo, Ukraina, gimė senosios kartos inteligentė, kultūros veikėja, prozininkė, memuaristė, vertėja Halina Korsakienė.

Lietuvos rašytoja Halina Korsakienė gimė ir užaugo galias reformatų šaknis turėjusioje Elenos ir Petro Nastopkų šeimoje, tėvų puoselėtoje lenkų, vokiečių ir lietuvių kultūros aplinkoje. Petras Nastopka, kilimo iš prie pat Biržų esančio Rinkuškių kaimo, buvo baigęs Dorpatu (Tartu) veterinarijos institutą. Motina, Elena Cumftaitė, Lietuvos reformatų Bažnyčios superintendente, Nem. Radviliškio parapijos klebono Martyno Gottelfo Cumfto dukterė, baigusi Mintaujos (Jelgavos) gimnaziją, mokytojavo tėvo įsteigtame pensionate mergaitėms. 1898 m. Nastopkos susituokė ir išvyko gyventi į Gori miestelį Gruzijoje, nes ten Petras buvo paskirtas dirbti veterinaru po pirmosios darbovietės Vidurinėje Azijoje. Vėliau buvo perkeltas į Tbilisį, iš jo – į Kijevo guberniją. Maliutinkos gyvenvietėje netoli Kijevo ir gimė Halina. (Vėliau gimimo vietą pagal krikšto aktą ji nurodydavo Kijevo miestą, kur tuo metu šeima buvo įsikūrusi). Kilus Pirmajam pasauliniam karui ir revoliucinei sumaiščiai, Rusijoje darėsi vis sunkiau pragyventi. Motina Elena 1917 m. pradėjo dėstyti vokiečių kalbą Kijevo gimnazijoje. Po revoliucijos tėvai su trimis berniukais ir trimis mažametėmis dukrelėmis grįžo į Lietuvą 1921 m. Halina pradėjo mokytis Biržų gimnazijoje, 1925 m. ją baigė. Jos mokytojais buvo žymūs biržiečiai, reformatai: kun. Povilas Jakubėnas, Jurgis Kutra, Jonas Dilys, Vilius ir Elena Šlečiai, Vytautas Didžiulis ir kt., kurių pavardes su meile vėliau minėjo savo prisiminimuose.

Tais pačiais 1925 m. įstojo į Kauno Vytauto Didžiojo universitetą ir 1939 m. baigė humanitarinių mokslų fakultetą. 1934 m. savo gyvenimą sujungė su tuo metu jau žinomu literatūros kritiku, rašytoju, poetu Kostu Korsaku. Jiems gimė

dukra Ingrida, dabar žinoma menotyryninkė, humanitarinių mokslų daktarė. 1940-1941 m. H. Korsakienė dirbo Kauno radifone. Prasiėdėjus antrajam pasauliniam karui K. Korsakas pasitraukė į Tarybų Sąjungos gilumą. Tuo metu gauti darbą ir tam reikalingą aukštojo mokslo baigimo diplomą H. Korsakienė padėjo rašytojas V. Krėvė.

Vokiečių okupacijos metais ji dirbo Pasvalio Petro Vileišio gimnazijoje, dėstė lietuvių kalbą ir literatūrą bei vokiečių kalbą. 1944-1945 m. dirbo Lietuvos radijo komitete. Vėliau, atsidėjo vien kūrybiniam darbui, buvo priimta į Lietuvos rašytojų sąjungą.

Pirmieji H. Korsakienės vertimai pasirodė spaudoje 1932 metais. Ji išvertė S. Žeromskio, A. Gailito, H. Walpole'o, A. Čechovo, M. Gorkio, I. Erenburgo, F. Gladkovo, M. Šolochovo, A. Tolstojaus kūrinių. Vertė iš vokiečių, lenkų, rusų kalbų.

H. Korsakienė išleido 6 apsakymų ir apsakų rinkinius suaugusiems ir vaikams: „Gimtajame mieste“ (1949), „Dovana“ (1950), „Klasės garbė“ (1952), „Gyvenimui išėjus“ (1955), „Neapšviestoji mėnulio pusė“ (1969), „Išpažintis po penkiasdešimties metų“ (1979); romaną „Laikinoji sostinė“ (1961). Rašytojos kūrinių yra išversta į rusų, gruzinų, ukrainiečių, kinų ir kitas kalbas. Memuarinėse knygose „Susitikimai“ (1977), „Veidai ir li-

Halinos Korsakienės Nastopkaitės šimtmečio minėjimas

kimai“ (1982), „Sugrįžusi praeitis“ (1985) nupiešti žymiųjų lietuvių rašytojų (V. Krėvės, P. Cvirkos, S. Nėries, V. Mykoliaičio-Putino, B. Sruogos, A. Vienuolio) ir eilinių žmonių, su kuriais autorei teko artimiau bendrauti, portretai. Svarbią vietą rašytojos prisiminimuose užima su ypatinga meile parašyti puslapiai, skirti Biržų kraštui, jo žmonėms, vaizdingam gamtovaizdžiui ir savo giminės atminimui. Paskutinė autorės knyga „Namas, kuriame gyvenome“ (1991) skirta prisiminimams apie vyrą Kostą Korsaką.

Halina Korsakienė mirė eidama 93-uosius metus, 2003 m. kovo 14 d. Gedulingas pamaldas laikė ir į Antakalnio kapines palydėjo kunigas, dabar jau ordinuotas generaliniu superintendentu, Tomas Šernas.

H. Korsakienės 100-mečiui paminėti Maironio lietuvių literatūros muziejus Kaune surengė parodą „Liudytoja“, kurią parengė muziejininkas Edmundas Kazlauskas, apipavidalino dailininkė Inga Zamulskienė, o spalio 12 d. pakvietė į vakarą, skirtą prisiminti rašytoją. Dalyvavo rašytojos dukra, menotyrininkė Ingrida Korsakaitė, literatūrologas, prof. Petras Bražėnas, aktorė Doloresa Kazragytė, pianistė Sonata Bielionytė. Į vakarą atvyko kun. Raimondas Stankevičius ir grupelė Vilniaus bei Kauno reformatų. Šiltai, su meile Bobutė prisiminė anūkė Radvilė.

„V.r.ž.“ inf.

Pro memoria

MECENATAS PETRAS JAUNIUS

1913 02 17 - 2010 05 02

Petras Jaunius (Januševičius) gimė Jokniūnų kaime, Papilio valsčiuje, Biržų apskrityje. Tėvai reformatai Jonas ir Zuzana (merg. Mitraitė iš Smaliečių) Januševičiai buvo vidutiniai ūkininkai. Petras mokslus pradėjo Kvetkų pradinėje mokykloje, baigęs ją, padėjo tėvui ūkyje. Sunku buvo jaunuoliui papjauti veršiuką, padėti besiveršiuojančiai karvei, o dar buitinės kaimo žmonių neteisybės, – viskas skatino vaiką siekti daugiau. Jis daug skaitydavo. Papilio turgelyje mama jam nupirko Bibliją – ją ištiesai perskaitė net du kartus. Lūžis įvyko ruošiantis konfirmacijai, kai kunigienė Klara Šepetienė pastebėjo ir įvertino Petro gabumus, sustiprino Jo pasitikėjimą savimi. Petras ėmė brandinti siekį tapti misionieriumi.

Sulaukęs dvidešimties, slapta nuo tėvų, perspėjęs tik seserį Marytę, kreipėsi į Biržų reformatų dvasininkus patarimo. Kunigas Povilas Jakubėnas pritarė Jo norui mokytis ir tapti misionieriumi: surado mokytojų, kurie Jam padėjo gilinti teologines žinias, mokė kalbų. Petro svajonė buvo misionieriauti Afrikoje. Tam reikėjo žinių ir iš tų kraštų istorijos, geografijos, papročių. Kunigai padėjo Jam

susirasti darbą: iš pradžių knygyno pasiuntinuku, vėliau įsidarbino knygų pardavėju. Persikėlęs į Šiaulius, dirbo Kultūros draugijos knygyne. Jo tiesioginiai viršininkai ir globėjai – gerai žinomi to meto kultūros žmonės: Kostas Korsakas, Valerijonas Knyva vėliau Petrą pakvietė ir į Spaudos fondo leidyklą. Jis paskiriamas prekybos skyriaus viršininku.

Sovietų ir vokiečių okupacija sustabdė galimybes siekti misionieriaus kelio. Tačiau noras nedingo. Petro gyvenime dvasinės vertybės išliko prioritetinėmis, o darbas knygynuose pavertė Jį „knygiumi“ iš pašaukimo.

1944 metais, baigiantis Antrajam pasauliniam karui, vengiant fronto baisių ir sugrįžtančios sovietinės santvarkos, nutarė vienam kitam mėnesiui pasitraukti į Vakarus. Audringą naktį žvejų kateriu su žmona Stefute (merg. Kontrimavičiūtė nuo Biržų) ir dvejų metų dukrele Violeta ant rankų persikėlė per Baltijos jūrą ir pasiekė Gotlando salą Švedijoje. Keturmetis sūnus Algis liko pas senelius. Taip prasidėjo Petro ir Jo šeimos odisėja. Tik daugiau kaip po pusšimčio metų pavyko sugrįžti į Tėvynę.

Pirmuosius penkerius metus Januševičiai praleido švedų stovyklose, gamyklose, o po to – kelionė į Kanadą.

Kanadoje iš pradžių dirbo elektronikos gamykloje valytoju. Mokėsi ir tapo radarų statytoju. Sunkus darbas, nelengvi mokymosi metai nenuslopino noro būti misionieriumi – kultūros misionieriumi, Mecenatu, dosniai dalijusiu ne tik materialųjį turtą, bet ir savo dvasios stiprybę. Nuolat rėmė lietuviškus leidinius ir organizacijas užsienyje: „Mūsų sparnų“ žurnalą, lietuvių reformatų išeivijos Sinodą Amerikoje. Ne vienas autorius ar leidėjas yra sulaukęs Petro dotacijų. Toronte gyvendamas dar 1950-aisiais savo bute buvo įkūręs mažytę leidyklėlę „Baltiją“ ir išleido Balio Rukšos „Žemės rankose“, Prano Kozulio „Dulkės ežere“, Birutės Pūkelevičiūtės „Metūgių“ debiutines poezijos knygeles. 1952 m. perleido Ievos Simonaitytės „Aukštųjų Šimonių likimą“.

Susikūrus 1992 m. Lietuvoje Reformacijos istorijos ir kultūros draugijai, dosniai rėmė jos projektus: mecenavo Lietuvos reformacijos švietimo pradininkų paminklo kūrimą, istorikės prof. Ingės Lukšaitės tolimesnius Reformacijos istorijos ieškojimus, reformatų Giesmyno perspausdinimą ir kita. Lietuvos reformatų Sinodo Petras Jaunius buvo išrinktas garbės kuratoriumi.

Petras išsaugojo ir knygiaus dvasią. Kanadoje sukaupe vertingą lietuvių egzodo bei protestantiškos literatūros biblioteką, kurią pervežė į Lietuvą ir dedikavo Reformatų sinodo bibliotekai, o kol pastaroji atsikurs, pavedė globoti Reformacijos istorijos ir kultūros draugijai. Ši biblioteka depozito teisėmis dabar saugoma ir naudojama Kėdainių krašto muziejuje.

2000 metais Petras Jaunius galutinai grįžo į Vilnių, kartu parsiveždamas ištikimos gyvenimo draugės Stefutės pelenų urną.

Vilniuje Jį globojo sūnus Algis, aplankydamo mokslininkai, istorikai, su visais maloniai bendravo,

kol jėgos leido, dalinosi savo gyvenimo patirtimi, prisiminimais.

Mirė Petras Jaunius (Januševičius) 2010 metų gegužės 2 d., buvo kremuotas. Palaidotas šalia žmonos Stefutės rugpjūčio 24 d. Saltoniškių kapinėse, į Lietuvą parvykus dukrai Violetai. Laidotuvių pamaldas laikė atvykęs iš Biržų LERB vice-superintendentas kun. Rimas Mikalauskas, giedojo vilniškių reformatų atstovai.

Atsisveikinimo ir padėkos žodžius savajam Mecenatui tarė LRIKD pirmininkas prof. S.Kregždė, įvertinęs Velionį kaip didį humanistą, knygių, dvasios misionierių, pažadėdamas, kad mirties metinių minėjimo dalyviams jau turėtų būti įteikta Draugijos rengiama knygelė apie Petrą Jaunį (prisiminimai, nuotraukos, laišakai ir kt.).

Prof. Ingė Lukšaitė nuoširdžiu žodžiu prisiminė bendravimą su šviesų ir smalsų protą išlaikiusiu jau garbaus amžiaus p.Petru, ir Lietuvos Reformacijos istorijai bei šiandieninei jos būklei neabejingo P. Jauniaus dosnumą – paramą, kuri įgalino jai pasinaudoti Nepriklausomybės suteikta teise kalbėti ką nori, tyrinėti svarbiausius Lietuvai klausimus.

Kalbėjusieji priminė, kad Petras Jaunius vadovavosi principu „tegu kairė nežino, ką daro dešinė“:

nei pats gyrėsi savo dosnumu, nei sušelpuosius skatino garsinti Jo geradarystę. O tokių – paremtųjų, paskatintųjų – būta nemažai. Reformacijos istorijos ir kultūros draugijai saugoti paliktame Velionio archyve gausu padėkų: pavienių asmenų ir organizacijų, kurias Jis dosniai parėmė.

Mecenato Petro Jauniaus laidotuvės, kaip rašė „Vorutoje“ LRIKD narė Astrida Petraitytė, buvo puiki proga ir padėkoti, ir pažvelgti į save, susimąstyti: gal mums trūksta ne tiek turtų, kiek – dosnios širdies?

„V.r.ž.“ inf.

Virginija Dičiūtė In memoriam G. A.

Viešpatie, šiandien nulenkiam galvas Paslapčiai ir liūdesiui širdies. Mes trumpam vieni kitus prarandame, Tikime, kad susitiksime vis tiek.

Tikime, nors ir tikrai nežinom, Kad anapus uždangos mirties Verias džiaugsmas, skleidžiasi ramybė

Mums žadėtos dieviškos lemties.

Viešpatie, priglauski brolio sielą, Saugok ją, kol susitiksime vėl. Dulkėms atiduodame jo kūną, Nebeklausinėdami „kodėl“...

Tiek, kiek atmatuota, eit privalome, Nežinodami kada ir kiek. Tu barstai po amžinybę pelenus, Kol iš mūsų lieka tik giesmė.

Ją giedosim garsiai ir džiaugsmingai, Nes Tavasis pažadas - tiesa. Giesmės gimsta danguje ir ten sugrįžta, Amžinų namų jaukiame skliaute šviesa.

Elena Kaminskienė Tik neaplenki

Tu tik nepasitrauk nuo mano vargšo lūšnos!

Aukštai iškelsiu ilgesio žibintą - Nors gelia kojas skaudžiai šaltos pusnys Ir kelias į Tave dar nepamintas.

Net jeigu būtum viesulas beribis - Be baimės pasitiksiu Tavo jėgą. Nublokšk pelus, kurie už auksą žiba, Tegul nubus širdis, - antai sušalus miega...

Tik neaplenki, kaip žemai bekrisčiau! Nepasigiesiu nieko ir nesigailėsiu, Jei tiktai sugrąžinsi, kad tikrai sugrįžčiau, Jeigu tik pažadi, kad eisim dviese...

Perspausdinta iš www.btz.lt

In memoriam GINTAUTUI ABARIUI

Į amžinybę savo kūrybos giesmių palydėtas

Rugpjūčio 26 d. Vilniuje, Antakalnio kapinėse esančiame Menininkų kalnelyje, buvo palaidotas Gintautas Abarius. Atsisveikinimas su šiuo didžiu kompozitorium, pianistu, džiazo atlikėju, dainų bei krikščioniškų giesmių autoriumi vyko Šv. Kotrynos bažnyčioje.

Gintauto žmonos Violetos Abarienės pageidavimu šioms palydoms susijungė protestantiškos bendruomenės, tad ir atsisveikinimo liturgija buvo būdinga evangeliskoms bažnyčioms.

Per atsisveikinimo ceremoniją muzikavo Gintauto Abariaus džiazinės kūrybos draugai Aleksandras Fedotovas, Arvydas Jofė, Egidijus Buožis ir Artūras Chalikovas. Vilniaus bažnyčios „Tikėjimo žodis“ choras „Maranata“ giedojo Gintauto sukurtas giesmes: „Lenkiamės prieš Tave“, „Jėzau, tu - mūsų giesmė“, „Jėzau, sukurk manyje“, „Jėzau, aš lenkiuosi prieš Tave“, „Aš sugrįžtu“, „Pamilau Tave“ bei kartu su solistais Judita Leitaitė ir Vaidu Vyšniausku – „Aleliuja“ ir „Dieve, laimink Lietuvą“.

Gintauto Abariaus atminimui Virginijos Dičiūtės sukurtą eilėrašį bei du savo eilėraščius skaitė Elena Kaminskienė, šiltais prisiminimais apie Gintautą dalinosi kai kurie jo klasės draugai, auklėtoja, evangelinių bažnyčių pastoriai.

Krikščionių bendrijos „Tikėjimo žodis“ vyresnysis pastorius Giedrius Saulytis Gintauto Abariaus atminimui skaitė homiliją „Džiaugsmo gėlė Dievo Avinėliui“, kurioje aptarė vieną gausios Gintauto kūrybos aspektą – bažnytines giesmes, įvardindamas jį kaip vieną ryškiausių lietuviškos sakralinės šlovinimo muzikos autorių.

Atsisveikinimo ceremonijos Šv. Kotrynos bažnyčioje pabaigoje aktorė Eglė Tulevičiūtė perskaitė Gintauto tėvo Liongino Abariaus laišką, skirtą Amžinybėn išėjusiam Sūnui.

Paskutinėmis atsisveikinimo akimirkomis su Velioniu Antakalnio kapinėse skambėjo saksofonininko Aleksandro Fedotovo atliekamos improvizacijos, choro „Maranata“ giesmės ir pastoriaus Giedriaus Saulyčio skaitomi Šventojo Rašto žodžiai.

Gintauto Abariaus žmona Violeta, dukra Silvija, tėvas Lionginas ir kiti artimieji liko kupini dėkingumo pastoriui Giedriui Saulyčiui ir chorui „Maranata“, didžiąja dalimi prisidėjusiems prie mūsų dar neįprastų, bet, anot jų, „labai šiltų ir šviesių laidotuvių liturgijos.“

Gintauto Abariaus palaikai buvo kremuoti Jungtinėse Amerikos Valstijose, kur jis su šeima gyveno pastaruosius dešimt metų, ir rugpjūčio 19 dieną atgabenti į Lietuvą. 51 metų kompozitoriaus ir pianisto gyvybė užgeso ligoninėje, rugpjūčio 12 dienos paryčiais Lietuvos laiku. Gintautas Abarius pasaulį paliko po penkerius metus trukusios kovos su gerklės vėžiu.

Valdas Bačkulis
Perspausdinta iš www.btz.lt

Nuotr. Liutauro Bilevičiaus

Liongino Abariaus laiškas sūnui

Penkerius metus kovojai, narsiai grūmeisi su mirtimi negailestinga. Lemtis tave kančių žiauriausiais rimbais plakė - kovą pralaimėjai.

Bet tavo giesmės, dainos, muzika net pačią mirtį nugalėjo.

Kančiom, skausmais grįsti keliai jau baigės. Aš žinau, ramybė tau atėjo. Sielvartas ir širdgėla mane lydės ligi mirties, o tavo muzika kartų kartoms amžinai skambės.

Kadise mes abu svajojom apie laisvę Lietuvos. Tada dar buvo ilgas kelias iki laisvės aušros. Giesmėm, dainom ir muzika už laisvę Lietuvos kovojom.

Mylėjai net ir tuos, kurie apakinti pavydo tik blogio tau linkėjo. Laisvei auštant Brazdžionio, savo dainą „Šaukiu aš tautą“ tu giedojai. O giesmę „Dieve, laimink Lietuvą“ tūkstančiai giedodami džiaugsmingai ašarojo.

Grįžti į Lietuvą veržėsi skausmingai - troškai, svajojai, kančių verpetuose skendai, bet kūrei Lietuvai giesmes, dainas. O kad mirtis klatingoji artėja ir artėja - tu numojai. Negailestingas laikas suskaičiavo tavo būties dienas.

Grįžai į Lietuvą, sūnau, tik mažame kalnely. Kol gyvas būsiu, eisiu pas tave tuo keleliu, kuris mane nuves į amžinos ramybės ir poilsio kalnelį.

Iki pasimatymo, brangus ir mylimas sūnau.

Tavo tėtis Lionginas.
2010-iejį, rugpjūčio 23 d.

Perspausdinta iš www.btz.lt

Ką mūsų laikais reiškia būti misionieriumi?

Iš pokalbio su metropolitu Antonijumi 2000 m. kovo 11 d. Londone. Užrašė V. I. Matvejeva. Parengta pagal metropolito Antonijaus archyvo medžiagą. Vertė M. Bočiarova. Ištrauka perspausdinta iš www.bernardinai.lt

„Misionierystė“ – tarptautinis žodis, kurį turėtume versti kaip „pasiuntinystę“. Ir mūsų pasiuntinystė ypatinga, ne tokia kaip politinių pasiuntinių, kurie stengiasi „sutvarkyti“ kokius nors reikalus, o kaip Dievo pasiuntinių, kuriuos Jis siunčia tam, kad būtume Jo liudytojai. Šios pasiuntinystės tikslas – ne atversti žmones į vieną ar kitą tikėjimą, ar kitą tikėjimo išpažinimą, o atverti kelią pas Dievą, ir tai – svarbiausia.

Pirmieji krikščionys misionieriai keliavo po visą pasaulį ir kalbėjo: „Mes susitikome išikūnijusį Dievą, mes susitikome Jėzų Kristų, kuris kartu yra Žmogus ir Dievas. Jis mums atskleidė, kas yra Dievas, t. y. kaip Jis myli Savo kūrinį, Jis mums atskleidė, kas yra žmogus:

žmogus toks didis Jo akyse, jog Jis pasirengęs gyventi kaip žmogus ir mirti mūsų mirtimi, kad mes galėtume išsigelbėti.“ Ir todėl misionierystės tikslas – ne atversti kitatikius į savo tikėjimą, o žmogui atverti kelią pas Patį Dievą. Tai labai svarbu.

Yra labai trumpa vakaro malda, į kurią mes paprastai kreipiame labai mažai dėmesio: „Mano viltis – Tėvas, mano prieglobstis – Sūnus, mano užtarėja – Šventoji Dvasia. Švenčiausioji Trejybė, šlovė Tau!“ Ji tokia trumpa, tarsi paprasta ir aiški. O susimąščius – tai visas tikėjimo išpažinimas. Mano viltis – Tėvas: viltis ne to, jog aš tikiuosi iš Jo, kad man būtų gerai, o tai Tas, Kurio aš visa siela, visu gyvenimu siekiu. Ir tas Tėvas yra Dievas, Dievas pa-

slaptinas, Dievas nesuvokiamas, Dievas, Kuriam net vardo negalima duoti, nes kiekvienas vardas apriboja. Mes Jį vadiname Tėvu, nes Jis mus taip myli, kaip tik Tėvas gali mylėti. Ir Jis – mūsų gyvenimo šaltinis. Kai kalbame apie Dievą Tėvą, kalbame apie Tą, Kuris yra didžiausias slėpinys, tylos giluma, tokia ryški šviesa, kad šv. Grigalius Nysietis galėjo pasakyti, jog jis apaks, jei į Jį pažiūrės, be to, galima kalbėti ir apie Dievišką tamsą. Štai Tėvas, nesuprantamas Dievas, gyvenimas, Dievybės pilnatvė, kurios mes siekiame, bet prie kurios mes tiesiogiai negalime grįžti po nuopolio, bet juk ir iki nuopolio Jis buvo mums nesuvokiamas. Ir Jis atsiskleidė per Kristų.

Vilniaus parapijos renginių apžvalga

■ **Rugsėjo 12 d.** vilniečiai po pamaldų dar neskubėjo skirstytis: naujai įsigytu projektoriumi dideliame ekrane žiūrėjome nuotraukose įamžintus parapijos šių metų įspūdingiausių renginių vaizdus: konfirmaciją, gandrų palydėtuves Buikose, kunigaikščių Radvilų minėjimą Dubingiuose, vilniečių vaikų Kalėdų eglutės Gamtininkų stotyje akimirkas. Užbaigėme peržiūrą liūdna gaida. Kun. Raimondas Stankevičius parodė vaizdo įrašą apie Kovo 11-ąją Dvynių bokštų susprogdinimą Niujorke, JAV, nusinešusią daugybę aukų. Tragediją, kurią kas metai mini ir prisimena ne tik amerikiečiai, bet ir viso pasaulio žmonės.

■ Spalio 3 d. vėl ekrane žiūrėjome nuotraukas ir sugrįžome mintimis į Lietuvos reformatų šventę Biržuose – kun. Tomo Šerno ordinaciją generaliniu superintendentu.

Naujuoju projektoriumi galėsime

dažniau peržiūrėti buvusių renginių vaizdus. Tokios peržiūros taps tradicija ir pagyvins mūsų parapijos gyvenimą. Supažindins negalėjusius (ar nenorėjusius) dalyvauti renginiuose, paskatins parapijiečius, jų artimuosius, draugus keliauti su mumis kartu, džiaugtis bendryste.

I N F O R M A C I J A

■ **Rugpjūčio 22 d.** Vilniaus liuteronai Žirnių gatvėje Liepynės kapinėse pašventino miesto savivaldybės paskirtą sklypą naujoms konfesinėms Liuteronų kapinėms. Šalia yra paskirtas šiek tiek mažesnis sklypas ir reformatams.

■ **Iki rugsėjo 1 d.** Jono Meko vizualiųjų menų centre („Vilniaus vartų“ komplekse) veikė J.Meko su centru parengta paroda „Jurgis Mačiūnas – SoHo įkūrėjas“. Parodoje pristatomas J. Mačiūnas, architektas, vizionierius, SoHo įkūrėjas, sumanęs idėją įkurti kooperatyvus Niujorko apleistuose pastatuose, kuriuose galėtų dirbti ir kurti avangardo menininkai. Parodoje buvo eksponuojami reti dokumentai, struktūriniai žemėlapiai ir J. Mačiūno bei Niujorko valdžios pareigūnų korespondencija, atskleidžianti SoHo kūrimo aplinkybes.

■ **Rugsėjo 14 d.** Lietuvos reformacijos istorijos ir kultūros ir „Žinijos“ draugijos buvo pakvietusios į knygos sonetų romano „ABRAMAS KULVIETIS“ sutiktuves. Dalyvavo knygos autorius, Lietuvos kaimo rašytojų sąjungos pirmininkas, poetas Kostas Fedaravičius, LRIKD pirmininkas prof. habil. dr. Sigitas Kregždė, prof. habil. dr. Juozas Vytautas Uzdila ir kiti.

■ **Rugsėjo 15 d.** laikraštyje „Panevėžio balsas“ žurnalistė Raimonda Mikučionytė pranešė, kad su Panevėžio miesto meru Vitalijumi Satkevičiumi buvo susitikęs Lietuvos

evangelikų reformatų Bažnyčios gen.superintendentas kun. Tomas Šernas. Vizito tikslas – įteikti miesto vadovui prašymą skirti žemės sklypą būsimos evangelikų reformatų bažnyčios statybai Panevėžyje. Į susitikimą jį atlydėjo kun. Raimondas Stankevičius ir Panevėžio parapijos pirmininkas Petras Romualdas Puodžiūnas.

■ **Rugsėjo 25 d.** Biržų ev. reformatų bažnyčioje po šešerių metų pertraukos – neeilinis įvykis. Lietuvos ev. reformatų vyresniojo kunigu – superintendantu buvo ordinuotas Vilniaus ev. reformatų parapijos klebonas kun. Tomas Šernas. Jis šių metų eilinio Lietuvos ev. reformatų Sinodo suvažiavimo birželio 24 d. Biržuose balsų dauguma buvo išrinktas LERB dvasinio vadovo - generalinio superintendente pareigoms ir pakeitė septynerius metus šią veiklą vykdžiusį Biržų ev. reformatų parapijos kleboną kun. Rimą Mikalauską.

■ **Rugsėjo 25 d.** Vilniaus universiteto istorijos fakultetas kartu su Lietuvos reformacijos istorijos ir kultūros draugija surengė vienos dienos istorinę konferenciją „Yčai – XX-jo amžiaus Lietuvos istorinės asmenybės“ Vilniaus universiteto Teatro salėje. Ji skirta paminėti brolių Yčų Jono – 130 ir Martyno

– 125 metų jubiliejus. Paskaitas skaitė: prof. Arnoldas Piročkinas „Broliai Yčai – įžymieji Lietuvos reformatų kultūros atstovai“, Vilma Bukaitė „Jono ir Martyno Yčų istoriniai nuopelnai Lietuvai“, prof. Sigitas Kregždė „Yčų šeimos psychosocialinis portretas“, prof. Dobilas Kirvelis „Martynas Yčas jaunesnysis – žymus mokslo kultūros atstovas“.

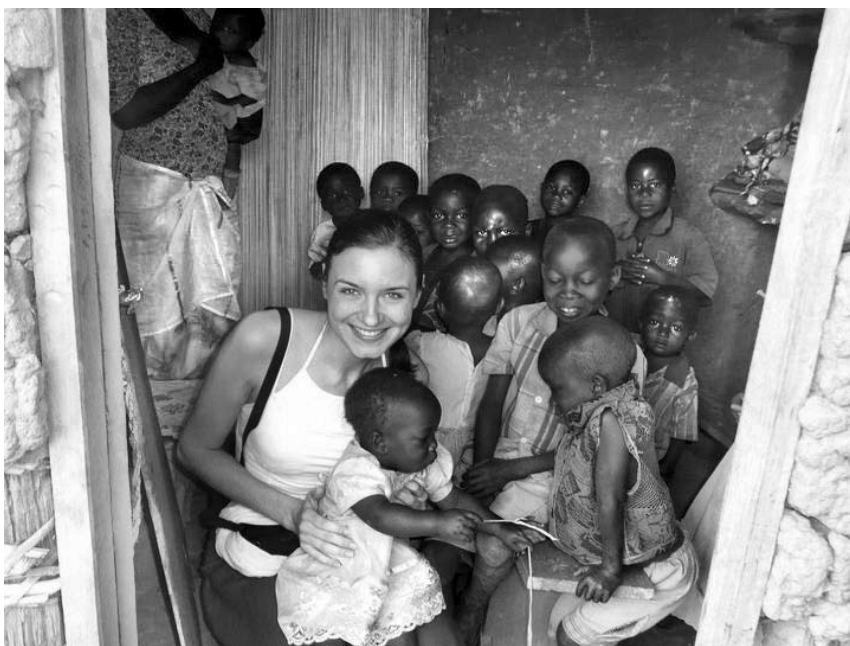
■ **Spalio 11 d.** Vietos savivaldos dienos proga Vilniaus rotušėje buvo pagerbti savivaldai nusipelnę 35 vilniečiai ir apdovanoti specialiais šiai progai pagamintais atminimo ženklais „Už nuopelnus Vilniaus savivaldai“ ir mero padėkos raštais. Savo darbais Vilniaus miestui buvo įvertintas Lietuvos evangelikų reformatų gen. superintendentas kun.Tomas Šernas.

Turėsime raštinę

Vilniečiai reformatai pradėjo remonto darbus išsinuomotoje gen.superintendente – parapijos raštinei patalpose. Atlikti išorės darbai: tinkavimas, dažymas. Pradėsime vidaus darbus. Kviečiami talkininkai nekvalifikuotam darbui: valyti, nuiminti senus dažus ir kt.

Jau keletas sekmadienių po pamaldų renkamos tikslinės aukos raštinės remontui. Prašome visus norinčius ir galinčius prisidėti aukomis ir darbu, kad greičiau turėtume patalpas, kur galėtų dirbti dabar jau Vilniuje reziduojantis gen.superintendentas, jo padėjėjai, vakarais susiburti jaunimas, ateiti pasidėti prie arbatos ar kavos puodelio senjorai...

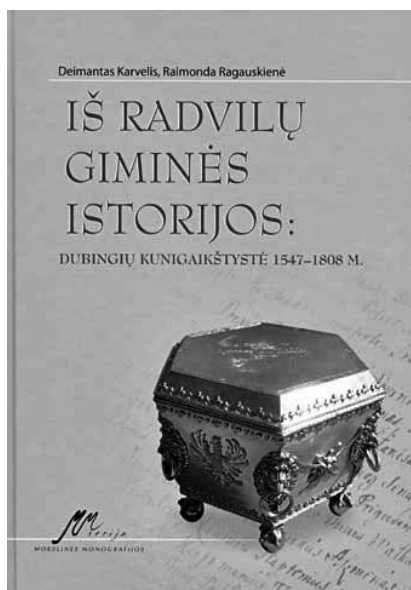

LINKĖJIMAI IŠ AFRIKOS. Mūsų parapijietė, radvilėnė Vilgailė Striužaitė buvo išvykusi savanoriauti į Indiją, dabar ji keliauja po Afrikos žemyną, siuntinėja žinutes ir nuotraukas iš įvairių egzotiškų vietovių. Neseniai gavome šią nuotrauką iš Ugandos – mažos mokyklėlės kalnuose. Vaikučiai buvo labai sužavėti, kad baltasis svečias užsuko pas juos.

Nauji leidiniai

Praėjusių metų pabaigoje Vilniaus pedagoginio universiteto leidykla išleido dr. Deimanto Karvelio ir dr. Raimondos Ragauskienės mokslinę monografiją „Iš Radvilų giminės istorijos: Dubingių kunigaikštystė 1547 - 1808 m.“

■ Žurnalo „Kultūros barai“ šių metų šeštame numeryje Vytautas Berenis pristatė mūsų parapijiečio Šarūno Liekio knygą „1939. The Year that Changed Everything in Lithuanian History“. Deja, knyga kol kas išleista tik anglų kalba.

Sveikiname parapijietę

*OTILIJĄ NAKTINYTĘ JOCIENĘ,
rugsėjo 1 d. atšventusių 80 metų jubiliejų*

*Linkime sveikatos, geros nuotaikos
ir Viešpaties palaimos!*

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios
Unitas Lithuaniae
Sinodo Konsistorijos
prezidentas
krt. dr. Mykolas Mikalajūnas
mob. 8 686 24 562

Lietuvos reformatų dvasininkai:

Gen. superintendantas
kun. Tomas Šernas
gyv. Vilniuje, tel. 213 1810
mob. 8 687 56 846

Vice-superintendantas
kun. Rimas Mikalauskas
gyv. Biržuose, mob. 8 686 66 383,

kun. Raimondas Stankevičius
gyv. Vilniuje, tel. 8 5 240 6595
mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė
gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas
gyv. Klaipėdoje, mob. 8 656 45 016

kun. dr. Kęstutis Daugirdas
(gyv. Vokietijoje)

diak. Gitana Gasiūnaitė
gyv. Prahoje
el. p. saules_miestas@yahoo.com

lekt. Evaldas Tamariūnas
gyv. Vilniuje, mob. 8 682 12 375

Parapijos vadovybės telefonai:
Seniūnų tarybos pirmininkė
Vida Cupreva 236 3224 d.,
mob. 8 673 04 537,
pavduotoja Danguolė Juršienė
219 1109 d., 241 6981 n.,
mob. 8 612 20 402

Seniūnės:
Dalija Gudliauskienė
242 9118, mob. 8 685 74 951,
Donata Indriūnaitė
mob. 8 673 84 929
Olga Tamulėnaitė
277 0314, mob. 8 626 50 879

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius
Dalijai Gudliauskienei
El. paštas: dalija@mail.lt,
Parengė Dalija Gudliauskienė,
Korektorė Dalia Pronskietytė
Leidėjas:
Vilniaus ev. reformatų parapija
Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisto ir trumpina
savo nuožiūra

